

[Holger Eriksen.]

forbrug. Det er lidt svært med løftet pegefinger at forklare arbejderne, at de ikke må kræve en andel af produktivitetstørelsen, og samtidig forklare, at man gerne må give en lille gruppe medborgere mulighed for at forøge deres forbrug med indtil 7 milliarder kr., og det er måske endnu sværere at få arbejderne til at forstå, at det er af den grund, de skal være tilbageholdende.

Dernæst er der den pengepolitiske virkning. Ved at forøge lånemulighederne med 7 milliarder kr. skaber man et øget udbud af obligationer. Finanstidende skrev i sit sidste nummer — jeg beder om tilladelse til et enkelt citat —:

„Kun et formindsket obligationsudbud eller en forøget obligationsefterspørgsel, gerne fra nationalbanken, kan bringe renten ned på en mere normal størrelse i forhold til andre rentesatser i Danmark.“

Her skaber man imidlertid et kunstigt grundlag for udsendelse af nye obligationsmasser og bidrager derved til at øge den høje rente. Af hensyn til min taletid skal jeg give afkald på at følge tanken videre med henblik på, hvad det vil betyde af fordyrelse for boligbyggeriet og dermed af lejen, som igen afsætter sig i pristallet.

Allerede i fjor spurgte jeg i udvalget, hvad fiksering eller ophævelse af grundstigningsskylden ville betyde for skatten, for huslejen og for lønningernes fastsættelse. I og for sig skulle det være overflødig med et sådant spørgsmål, for disse problemer må naturligvis være overvejet, før forslaget fremsættes. I år gentog jeg mit spørgsmål, idet jeg denne gang præciserede det nøjere og bad finansministeriet om at lade den højtærede økonomiminister foretage en vurdering, da spørgsmålet hører under dette ministerium. Jeg gjorde det i den form — jeg citerer igen —:

„Gennem økonomiministeriet bedes indhentet en prognose over, hvilken virkning eftergivelse af al grundstigningsskyld, respektive eftergivelse af den grundstigningsskyld, der er opstået siden 1960, vil have på lønninger, skatter og rentefod.“ I den aktuelle situation føjede jeg til:

„Er tilbagebetalingen af ca. 80 mill. kr. til grundejerne og fiksering af grundstigningsskylden til 1960-niveauet, respektive ophævelse af grundstigningsskylden, ind-

gået i den prognose for størrelsen af den kommende lønstigning, som foreligger fra det økonomiske råds formandskab? I bekræftende fald: hvor meget mere kunne lønnen stige, hvis grundværdistigningsafgiften blev opretholdt? I benægtende fald: hvorledes kan man stille forslag om en indkomstpøolitik uden at tage hensyn til de enorme formueforskydninger, der opstår ved, at man ophæver grundstigningsskylden?“

Først i dag umiddelbart før mødet, og altså efter at betænkningen er afgivet, er der kommet noget, som man måske med god vilje kan betegne som et svar. Tidspunktet for svarets afgivelse minder i høj grad om politikoret i Offenbachs operette „Røverne“, der synger:

„Vor styrke ligger netop i,
at vi kommer, når det hele er forbi.“

Det såkaldte svar lyder på, at opkrævning af grundstigningsskylden efter de hidtidige regler ville give stat og kommune 100 mill. kr. mere, end dersom grundstigningsskylden ophævedes. Man må undskylde, at jeg udbeder mig en nærmere forklaring, thi som allerede nævnt vil den afgiftspligtige grundstigning efter de hidtidige regler udgøre 14,4 milliarder kr. efter vurderingen af 1965. 4 pct. heraf vil blive næsten 600 mill. kr. Regner man med, at en tredjedel deraf er hvilende, kommer man til 400 mill. kr.

Et andet svar går ud på, at spørgsmålet om grundstigningsskyldens fiksering eller ophævelse ikke er indgået i det økonomiske råds betragtninger over størrelsen af den kommende lønstigning, og der er ikke svaret på, hvorledes man kan stille forslag om en indkomstpøolitik uden at tage hensyn til de formueforskydninger, som opstår ved ophævelsen af grundstigningsskylden. Så ved man det, eller rettere, så ved man, at der slet ikke er taget hensyn til noget så væsentligt.

Disse besvarelser har under ingen omstændigheder ændret ved den opfattelse, jeg hidtil har haft, nemlig at folketinget ved vedtagelse af ændringsforslaget om grundstigningsskyldens ophævelse begår en af de mest skæbnesvangre fejltagelser, det nogen sinde har gjort sig skyldig i.

Finansministeren (Poul Hansen): Den ærede ordfører for socialdemokratiet gjorde